

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

I. Henricus aedes sacras, hospitalia, Seminaria, Collegia, diripit ac destruit,
& Thomam Hauardum supplicio addicit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

IV. Leonis X. Bulla seu decretum quo Henrico Desfontis Fides titulus tribuitur.

V. Mores & ingenium Henrici VIII. regis.

VI. Monumentum eius memoriae à Cardinali Polo constructum.

QUUM huius quoque novae Catharinae tardium Henrico obrepisset, redijt ad mores suos, nec contentus sacrilegijs, caedibus, devastacionibus, incastibus, nec satis habens, Ecclesiae bona expilasse, omnia quaecumque potuerat, iniustissime depradasse, Monasteriorum etiam plumbum, & lapides, & ligna vendidisse, thesauros Reliquiarumque arcas diripuisse, & Martyrum cineres vento commisisse quinimmo parum existimans, ex insatiabili opum cupiditate populum suum novorum vestigalium impositione exhaustum, aestimatis subditorum suorum bonis, eorum bonam partem ad se rapuisse, ad subueniendum luxui & stultissimis erogationibus suis moneatam, per summam iniquitatem adulterasse: his, inquam, rebus omnibus nondum exfatiatus non modo Anno 1545. VIII. Cal. Decembris, ex omnibus censibus annuis totius Angliae tam Decimam quam Quintamdecimam sibi solvendam instituit, verum etiam potestatem summam accepit in Prochotrophia & Xenodochia, in omnia etiam Nosocomia, Seminaria & studiosorum Collegia, & in omnes denique Missarum fundationes, adeo ut nihil iam superesset ab eius tutum libidine. Et hic quidem Henrici adversus Ecclesiam furoris ultimus impetus fuit. Cruditatis vero suae postremum exemplum edidit in Thomam Hauardum Norfolkiae Ducem, equitem auratum iam senio confectum, perpetuis carceribus adjudicatum: tum Henricum Surriae Comitem, securi percussit, quorum utriusque opera in omnibus bellis, patris vero etiam in peruersis suis consiliis promovendis, usus fuerat. In quo parem eventum sortitus est cum reliquis, quos vidimus, ut Henrico se probarent, patris maxime omnium detestabilibus sceleribus in maximas calamitates & ignominiosam mortem incidisse, ut Volfaum Cardinalem, Annam Bolenam, Grajum, Careum, Huttonum, Thomam Georgiumque Bolenos, Cromwelum: & infra videbimus Cranmerum Cantuariensem Archiepiscopum, qui contra Serenissimam Catharinam sententiam pronunciauerat, à Maria Catharinae filia, iustissimo iudicio flammis tradi:

ut intelligatur, poenam coelitus decretam, a nullo evitari posse, sed ferius ocyus quibusque digna factis praemia reponi, Quin etiam postea, rerum potiente Elisabetha, illius quem diximus, Surriae Comitis maior natu filius Thomas Hauardus postquam in evertendo bono publico Regni Anglici, & extirpanda Religionis Catholicae memoria quantum potuerat allaborasset, tandem ipse quoque existimationem vna cum vita, publico affectus supplicio, amisit. Sed quum omnes fere, qui Henrici libidinibus manus administras praebuerant, per ipsius Henrici manus Deus punivisset, ad extremum etiam ab ipso poenas repetere eidem est visum, ut intelligeret, quam sit forte brachium Domini: & ut pateret nunquam quemquam per aliena mala ad sincerum bonum pervenire, & quamvis per diversa intervalla eundem tamen omnibus finem instare.

II. Henricus igitur in morbum incidit, quo etiam extinctus est. Haec illi turpissimarum voluptatum, quibus animam suam inquinaverat, pendenda usura fuit. Iam qui toti modo ruinam minitabatur, qui ipsi etiam caelo machinabatur interitum, qui indomitus, inuitus atque adeo omnibus formidabilis fuerat, eum ecce momento temporis superatum, prostratum, & duobus aut tribus paroxysmis paene oppressum! Morti vicinus, in magno conijcitur trepidationem & metum, sola eius cogitatione finem ipsi accelerante. Iam omnium, quaecumque unquam nequiter designaverat, animum subiens memoria territabat: Iam quantum cruciatum ipse subditis suis à se morte affectis, infligerat tantum sibi in vnica morte paratum cernebat. *Haec illum hora docuit, vitam nostram nihil nisi Comediam quandam esse* (quamvis quae ipse gesserat, potius cruenta cuiusdam Tragediae nomen mererentur) *nec quam diu, sed quam bene acta sit, referre: hoc didicit, quamvis magnum annorum numerum, postquam effluxit, instar vnicuius momenti, aut vnicuius diei nobis esse, ideoque bene vivendo huc esse contendendum, ut vnicuius dies sit nobis instar anni integri.* In his angustijs constitutus, singulis horis in memoriam sibi reuocabat, exiguo illo, quod exegerat, vitae spacio, quantis malis populum suum affecisset. Ita tacta diuinitus conscientia, quum penitus intimos eius recessus excussisset, iam incipiens meditari salutem suam Princeps miserimus, statuit reverti ad Ecclesiam, per